

Phần 15

Chương 57

Kết quả kiểm tra đưa ra, tay Nghê Giản hồi phục rất tốt, Lục Phồn thở phào nhẹ nhõm.

Từ bệnh viện trở về, sắc mặt Steven nhìn không được tốt lắm. Phản ứng của Nghê Giản khiến anh ta cảm thấy hơi nhụt trí.

Anh ta hiểu tính cách của Nghê Giản. Cô là người rất cố chấp, một khi đã quyết định, gần như không có khả năng bị thuyết phục. Giống như đối với Tô Khâm năm ấy. Có thời điểm, cô giống như người điên, người bên cạnh khuyên nhủ thế nào cũng vô ích. Sau đó rời đi cũng là lựa chọn của riêng cô, không hỏi ý kiến của ai hết.

Vì vậy, đừng trông mong có thể thuyết phục được cô, nếu muốn thì phải lựa chọn cách khác. Dù đã quen, nhưng để lại nhiều đường lui chỉ có lợi chứ không có hại. Dù thế nào chẳng nữa, nhưng hiện giờ không thể tự vả vào mặt mình được, dù đối phương có máu mặt ở quốc tế, chung quy cũng không thể nói rằng Nghê Giản không thích anh ta. Steven hiểu rất rõ con người của Nghê Giản, nếu anh ta thật sự tính toán, mưu trí, khôn ngoan, thì Nghê Giản sẽ không phải là đối thủ của anh ta.

Ngày hôm sau, Lục Phồn đến chỗ Háo Tử từ giữa trưa nên không thấy bóng dáng đâu, Nghê Giản làm ỏ trong phòng cả ngày. Đến chập tối thì trời âm u, đổ mưa.

Lục Phồn vẫn chưa về, Nghê Giản cầm ô đi ra cửa. Cô muốn đến chỗ Háo Tử để tìm Lục Phồn. Cô gần như chắc chắn, nếu cô không tới, dù trời mưa thế nào đi nữa, anh nhất định sẽ một mình lái xe máy quay về.

Ai ngờ, cô vừa ngồi lên taxi thì nhận được tin nhắn của Steven. Tin nhắn rất ngắn gọn, anh ta nói đang bị giữ ở quán bar, sau đó cho địa chỉ, bảo Nghê Giản cầm tiền đến thanh toán. Nghê Giản đành bảo tài xế taxi quay lại, trên đường cô nhắn cho Steven, bảo anh ta ở đấy đợi cô.

Mười lăm phút sau, Nghê Giản đến quán bar đó, thấy Steven đang ngồi cạnh quầy bar nói chuyện vui vẻ với một cô gái xinh xắn tóc dài. Nghê Giản đi tới gọi một tiếng.

Steven quay đầu, mặt lộ vẻ vui mừng: “Jane”.

Nghê Giản hỏi: “Cần bao nhiêu tiền?”.

“Không nhiều”. Steven kéo một chiếc ghế chân cao lại: “Ngồi một lát đã”.

“Không ngồi, tôi còn có việc”. Nghê Giản rút ví tiền trong túi xách ra đưa cho anh ta: “Anh cầm đi”.

Steven cảm kích nhận tiền, nói cảm ơn, rồi đứng dậy: “Tôi đi trước tính tiền, cô chờ một lát nhé”.

Steven rời đi không để lại dấu vết.

Người trả ví là Tô Khâm.

Nghê Giản không nghĩ đời này vẫn còn có thể gặp lại con người ấy.

Cô không có ý định gặp anh ta, cho nên không cần tưởng tượng tình cảnh sau khi gặp lại sẽ như thế nào.

Nhưng hiện tại đang gặp đây.

Anh ta đứng trước mặt cô, mày đen mắt sâu, sơ mi quần dài, anh tuấn hoàn mỹ gần như nghiêm khắc cẩn thận.

Năm năm tháng tháng đủ dài dằng dặc. Lúc rời đi, cô 21 tuổi, bây giờ là 26. Cô đã thay đổi quá nhiều. Còn anh ta thì vẫn giống năm xưa, chỉ chu từ đầu đến chân, hoàn hảo không tìm ra một khuyết điểm nhỏ nhất.

Nhưng đã không còn vẻ thần diệu trong mắt cô nữa. Những tia sáng chói mắt ấy rốt cuộc đã không thu hút được cô.

Khoảnh khắc này, Nghê Giản hết sức bình tĩnh.

Im lặng hồi lâu, Tô Khâm mới gọi cô:

“Jane”.

Đôi môi mỏng của anh ta khẽ nhếch lên, nhấn rõ từng chữ vô cùng gọi cảm. Đây là cảm nhận của Nghê Giản năm năm trước. Cô điên cuồng khao khát hai mảnh mềm mại này nhưng chưa bao giờ có được. Sau cùng, cô đã làm một chuyện không biết xấu hổ là chuốc anh ta say khướt, rồi vụng trộm hôn anh ta. Nhưng cô còn chưa chạm đến môi, đã bị anh ta đẩy ra.

Ngày hôm ấy, cô té ngã dưới đất, bị mảnh vỡ của chai rượu ghim vào lòng bàn tay. Cô bịt bàn tay nhựa máu một mình rời khỏi nhà anh ta.

Đoạn ký ức này đột nhiên nhảy vào trong đầu, khiến Nghê Giản kinh ngạc. Đây từng là một đêm cô không muốn nhớ lại nhất.

Nhưng hiện tại đã không còn cảm giác. Cô cúi đầu, bỗng nhiên bật cười.

Tô Khâm hơi ngẩn ra.

Nghê Giản vươn tay, lấy chiếc ví trong tay anh ta.

“Cảm ơn”.

Cô đứng dậy, nhảy xuống chiếc ghế chân cao, đi ra ngoài. Trái tim Tô Khâm khẽ động, tiến lên hai bước, tóm chặt cổ tay cô. Nghê Giản dừng bước, cúi đầu nhìn lướt qua những ngón tay thon dài trắng nõn của anh ta.

Tâm tư của cô thoáng hoảng hốt, bàn tay kia xuất hiện trước mặt cô.

Bàn tay của người ấy thô ráp mộc mạc, làn da luôn ngăm đen, lòng bàn tay có lớp chai mỏng nhưng rất ấm áp. Cô nguyện ý được bàn tay ấy nắm lấy.

Nghê Giản rút mạnh tay về.

Tô Khâm đứng đó, đôi mày đen kịt cau chặt. “Jane”. Anh ta gọi một lần nữa.

“Anh có chuyện gì thế?”. Nghê Giản cũng nhíu mày, cô quay đầu nhìn ra bên ngoài, bảo với anh ta: “Trời mưa, tôi phải đi đón chồng tôi”.

Cô nói hết sức tự nhiên.

Tô Khâm giật mình, nhìn chăm chăm vào mặt cô. Thật sự cô đã trưởng thành rồi, tuy gương mặt hình dáng không thay đổi nhưng đôi mắt này đã hoàn toàn thay đổi.

Bọn họ đã hơn năm năm không gặp.

Quãng thời gian năm năm dài thế sao? Lúc trước anh ta không hề nhận ra. Năm ấy, cô bỗng biến mất rời khỏi anh ta, một năm sau anh ta mới tin rằng cô đã bỏ đi thật.

Thi thoảng anh ta nhớ tới cô, nhưng tần số đủ thấp để có thể xem nhẹ.

Về sau, anh ta kết hôn. Năm năm sau, lại ly hôn. Anh ta độc thân chừng ấy năm.

Không phải không có phụ nữ chủ động tiếp cận, nhưng không có ai giống như cô. Khi cô nhìn anh ta, chính là ánh mắt ấy, anh ta chưa từng gặp đôi mắt thứ hai nào như thế cả.

Anh ta từng chán ghét ánh mắt cô. Từ khi cô bỏ đi, sự chán ghét này không còn nữa. Tuy nhiên sau đó, có đôi lúc anh ta nhớ đến đôi mắt cô.

Nhưng chỉ thế thôi. Anh ta không có ý nghĩ sẽ đi tìm cô. Nếu đã rời đi, vậy thì coi như xong.

Cho đến ba tháng trước, anh ta nhận được chiếc hộp. Trong giây phút mở chiếc hộp, anh ta lập tức nhớ tới cô.

Toàn bộ vật dụng anh ta xem đều là những thứ đã vất đi. Thậm chí có những thứ anh ta không sao nhớ nổi đã vất đi khi nào, bởi chúng cũng không phải vật gì quan trọng cho lắm.

Ghim cài áo, bút ghi âm, tranh phác họa, bật lửa hồng, USB...

Chiếc USB màu lam, bên trong có ba bản nhạc. Anh ta nghe xong mới nhận ra đó là những bản nhạc anh ta từng chơi năm 26 tuổi. Anh ta không biết vì sao cô lại lưu giữ những thứ này.

Rõ ràng cô không nghe thấy.

Sau đó, anh ta nhìn thấy dòng chữ sau tấm ảnh chân dung - My love.

Tô Khâm im lặng, Nghê Giản cũng không muốn chờ anh ta lên tiếng.

“Tôi sẽ tiếp đãi anh sau. Tôi đi trước đây”.

Cô bước ra ngoài, rút chiếc ô trong túi, căng lên, đi vào trong làn mưa bụi. Tô Khâm không đuổi theo. Anh ta đứng nguyên tại chỗ, im lặng một lúc lâu.

Steven từ đằng sau đi đến, thở dài: “Jane tùy hứng quá rồi, tính cách này vẫn chưa sửa được”.

Đôi môi mỏng của Tô Khâm nhếch lên, một lát sau, hạ giọng hỏi: “Chồng của cô ấy là người thế nào?”.

Steven sững sốt, chân chừ một chút, trả lời: “Là người bình thường, không có gì đặc biệt”.

Tô Khâm lại trầm mặc hồi lâu. Sau đó, hỏi: “Đối xử với cô ấy tốt chứ?”.

Steven suy nghĩ giây lát, gật đầu: “Đối với cô ấy rất tốt”.

Tô Khâm gật đầu, nói cảm ơn rồi im lặng.

Không còn gì để nói.

Anh ta đã thấy, lúc cô nhìn anh ta, không còn là ánh mắt trước kia nữa.

Trong mắt cô không có anh ta.

Anh ta đã quá chậm trễ nên không thể trách ai.

Nghê Giản ngồi trên xe, lấy điện thoại ra, đọc tin nhắn của Lục Phồn gửi tới. “Trời mưa, em đừng đến, anh sẽ tự về”.

Nghê Giản mỉm cười, bấm dãy số, đợi màn hình hiển thị cuộc gọi mới lớn giọng nói: “Cứ ở đó chờ em, đừng đi đâu đấy”.

Nửa giờ sau, Nghê Giản xuống xe, cố gắng che ô đi vào ven đường.

Cách màn mưa dày, cô nhìn thấy một người đang đứng dưới nhà kho.

Là người đàn ông của cô.

Anh dựng xe máy dưới nhà kho, mặc chiếc áo mưa màu xanh lá cây.

Cô thoáng nhớ tới ngày trước. Cũng là tháng năm và trời cũng mưa to như thế này.

Anh đến đưa bản thảo cho cô.

Khi ấy, từ trên người anh, cô nhìn thấy bóng dáng của Tô Khâm.

Còn bây giờ, không phải như vậy.

Anh chính là anh, là chồng của cô, là người yêu của cô.

Toàn bộ tâm hồn của cô đều dựa vào anh.

Mưa quá to, chân Nghê Giản ướt hết.

Cô chạy về phía anh.

Trong cơn mưa gió này, anh là mặt trời của cô.

Chương 58

Nghê Giản không đi tất, chân đầy nước, ngón chân vốn trắng nõn phồng rộp nhìn càng thêm nhợt nhạt. Lục Phồn nhấc chân cô lên, lạnh buốt. Lòng mày anh nhíu chặt, lấy khăn mặt lau khô rồi đổi một cái khác. Lúc anh làm việc này, Nghê Giản vẫn nhìn anh, từ đỉnh đầu xuống trán, đến đôi mày hình ngọn núi.

Lục Phồn giúp cô lau khô xong, anh đứng dậy, vắt khăn mặt lên trên ghế dựa, cởi áo mưa của mình ra. Nghê Giản hỏi: “Khăn mặt này của ai vậy?”.

“Của anh”. Lục Phồn kéo ghế, ngồi xuống bên cạnh cô: “Hay dùng để lau mồ hôi”.

Nghê Giản à một tiếng, nhìn anh cười: “Giờ lau chân em, không thể lau mồ hôi được nữa, ngày mai mang cái mới đến”.

Lục Phồn: “Không sao”.

Nghê Giản giương mày, nhếch miệng cười, không nói gì. Lục Phồn nhìn cô, lên tiếng: “Sau này đừng như vậy, trời đổ mưa không nên đi ra ngoài, dính ướt”.

Nghê Giản hỏi: “Em tới đón anh, anh mất hứng à?”.

“Không phải”.

Nghê Giản tiếp tục: “Mưa to thế, anh định về kiểu gì?”.

Lục Phồn không trả lời. Nghê Giản khẽ kéo khóe môi: “Anh không nói em cũng biết”.

Cô đứng đưa hai chân, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mũi chân, thấp giọng nói: “Nếu không phải là em, thì người gặp mưa sẽ là anh”.

Lục Phồn sững người, trái tim thoáng bị câu nói ấy chà xát, mềm nhũn không dậy nổi. Nghê Giản ngẩng đầu, thấy ánh mắt của anh, cô giật mình, mỉm cười:

“Anh sao vậy?”.

“Không sao”. Lục Phồn lắc đầu, nhìn sang chân cô, hỏi: “Có lạnh không?”.

Nghê Giản đáp: “Không lạnh”.

“Bít tất thì không đi”.

Nghê Giản ừm một tiếng: “Anh biết em lừa mà”.

“...”

Một lúc sau, Lục Phồn hỏi: “Ăn cơm chưa?”.

Nghê Giản lắc đầu.

Lục Phồn ngồi dậy, đứng ở cửa nhìn ra bên ngoài. Mưa vẫn rất to, không có xu hướng ngừng. Anh đi về phía Nghệ Giản, nói: “Anh xuống bếp xem sao. Làm gì đó ăn lót dạ trước đã”.

Nghê Giản: “Em đi với anh”.

“Ừ, em chờ chút”. Lục Phồn vào trong nhà vệ sinh cầm đôi dép lê màu trắng gạo tẻ.

“Của chị Vân ạ?”. Nghệ Giản hỏi.

Lục Phồn gật đầu. Nghệ Giản đi dép, theo Lục Phồn xuống bếp. Lục Phồn mở tủ bếp ra xem, bên trong chỉ còn một ít mì sợi, không đủ cho hai người ăn. Nghệ Giản mở tủ lạnh, kéo Lục Phồn lại nhìn.

Trong tủ còn không ít đồ. Buổi sáng Háo Tử mua hai mớ rau, giữa trưa xào một mớ nên vẫn còn thừa. Hơn nữa, còn có nửa gói sủi cảo đông lạnh. Tầng dưới còn một túi mì Ajisen Ramen chưa bóc.

Lục Phồn hỏi Nghệ Giản thích ăn gì. Nghệ Giản nhìn gói sủi cảo: “Ăn cái này đi, em chưa từng ăn sủi cảo anh nấu”.

“Cái đó không khác mì sợi lắm đâu”. Lục Phồn nói: “Sủi cảo này là cải trắng đấy, không phải bánh nhân thịt”.

“Không sao, em cũng không muốn ăn thịt”.

Lục Phồn rửa sạch rau, thả vào nấu cùng với sủi cảo, không bao lâu mùi thơm đã bay ra. Nghệ Giản vốn không cảm thấy đói, giờ ngửi mùi lại thấy còn cào. Tổng cộng có mười bốn chiếc sủi cảo, Nghệ Giản ăn hết năm cái thì không ăn nữa, để số dư lại cho Lục Phồn. Lục Phồn không lãng phí, uống hết cả nước canh.

Thu dọn xong bát đĩa, trời đã tối. Nghệ Giản đi ra ngoài, đứng dưới mái hiên nhìn ra. Mưa to như trút, bầu trời đen kịt một mảnh, giống như che nắp vung khiến người ta không khỏi cảm thấy áp lực lo lắng.

Lục Phồn từ sau đi đến, đứng bên cạnh cô. Nghệ Giản quay đầu, nói: “Xem ra còn mưa lâu lắm. Hay là hai đứa ở lại đây đêm nay đi”.

Cô chỉ chỉ chiếc bàn bi a phía sau chiếc xe gắn máy, nửa đùa nửa thật: “Em thấy cái bàn kia rộng đấy, hai người ngủ vậy là đủ rồi”.

Lục Phồn theo tầm mắt cô, nhìn chiếc bàn bi a, cũng cười.

“Em mà ngủ được thì anh không thành vấn đề”.

“Nếu mỗi mệ thì dĩ nhiên sẽ ngủ được thôi”. Về mặt Nghệ Giản không thay đổi, hờ hững nói, trong mắt có một vòng sáng lạ kỳ, vô tư ngưng tụ trên mặt Lục Phồn. Câu nói của cô nghe rất thuần khiết, nhưng ánh mắt rõ ràng nói cho anh biết, chuyện mà cô nghĩ tới lúc này tuyệt đối không chút thuần khiết.

Lục Phồn không tiếp lời, anh thôi chải tóc, hơi mím môi.

Nghê Giản cảm thấy rất mất hứng, cô tưởng đề tài đã bị đứt đoạn nên cũng không nói gì thêm. Đúng lúc này, Lục Phồn đột nhiên quay lại, hỏi: “Có muốn đánh một ván bi a không?”.

Nghê Giản hấp háy mắt, tỏ ra bất ngờ: “Anh chơi?”.

Lục Phồn không trả lời thẳng, mà nắm tay cô đi vào, đóng cửa lại, bật chiếc đèn trần sáng nhất lên. Sau đó, anh tìm cây cơ đưa cho Nghê Giản.

Đây là một chiếc bàn tám lỗ kiểu truyền thống Trung Quốc, Nghê Giản chưa từng đánh kiểu này bao giờ. Trước kia, cô và Mai Ánh Thiên chỉ chơi bi a snooker nhưng vì ít khi chơi nên kỹ thuật cũng kém.

Lục Phồn đã đặt xong bóng.

Nghê Giản nói: “Em chưa từng chơi kiểu này, anh khai bóng đi”.

Lục Phồn nhận cây cơ, xoay người. Nghê Giản nhìn tư thế của anh, có phần ngạc nhiên. Cô chưa kịp nhìn kỹ, anh đã chuyển động phát cán. Cho đến khi màn khai bóng kết thúc, Nghê Giản vẫn không nhìn bóng, mà chỉ nhìn anh.

Lục Phồn đứng thẳng người nhìn về phía Nghê Giản.

Nghê Giản bảo: “Em không chơi đâu, anh tự chơi đi, em chỉ muốn nhìn anh thôi”.

Lục Phồn: “...”

Mấy cán tiếp theo, Nghê Giản đều xem chăm chú. Cô chưa từng thấy Lục Phồn như thế này bao giờ. Lục Phồn buông cán, hỏi cô: “Không thử à?”.

Nghê Giản lắc đầu, nhìn anh: “Anh học lúc nào thế?”.

Lục Phồn đáp: “Ở trường trung học”.

“Còn sau này?”.

“Không chơi, sau khi đến đây mới đánh với Háo Tử một vài lần”.

“Trung học á?”.

Nghê Giản nghiêng đầu ngẫm nghĩ, cảm giác mông lung. Hỏi anh học trung học, chẳng phải cô vẫn học sơ trung sao? Còn chuyện xảy ra sau khi anh học trung học, cô đã từng nghe Nghê Chân Bình nói qua, nhưng không rõ lắm, cũng chưa từng hỏi anh.

Những năm tháng ấy, hai người họ ở hai phương trời khác nhau, không hề liên lạc, cũng không hề biết đối phương từng trải qua những chuyện gì. Là vui vẻ? Là ưu sầu? Là hạnh phúc? Hay vất vả? Thậm chí cô chưa từng nghĩ tới.

Gương mặt Nghê Giản ủ rũ, tựa vào bàn bi a, im lặng hồi lâu. Lục Phồn buông cây cơ, đi đến bên cạnh, một tay nâng cằm cô lên.

“Sao vậy?”. Anh hỏi, giữa hai hàng lông mày nổi một đường kẻ màu xanh nhạt, nhìn ra được vẻ lo lắng của anh.

Nghê Giản ngược mắt nhìn anh, muốn cười, nhưng trong cổ họng lại đau rát. “Lục Phồn”. Cô mở miệng, muốn hỏi gì đó, xong không biết bắt đầu từ đâu.

Lục Phồn cũng không thúc giục cô, chỉ lẳng lặng nhìn. Ánh mắt của anh hết sức ôn nhu, giống như ánh trăng đêm hè, khiến người ta không khỏi yên tâm.

Nghê Giản trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi lấp đầy sức lực. Cô nắm lấy tay anh, bình thần lên tiếng: “Những năm ấy... có phải anh rất vất vả không?”

Lục Phồn sững sốt, sắc mặt hơi đình trệ. Nghê Giản không hề chớp mắt nhìn anh. Cô có cảm giác bàn tay anh thoáng cứng đờ.

Mấy giây sau, Lục Phồn khôi phục sắc mặt, ánh mắt sâu đen như có ma lực vô hình. Anh chăm chú nhìn cô.

Con người Nghê Giản không hề chuyển động. Cô chờ đợi với sự kiên nhẫn cao nhất.

Nửa phút sau, Lục Phồn mím môi, mỉm cười: “Khá tốt”.

Ánh mắt Nghê Giản xót xa, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống. Cả một quãng thời gian nặng nề như vậy, vậy mà anh lại thản nhiên như không.

Năm đó, anh chưa đầy 17 tuổi. Theo như lời Nghê Chấn Bình, anh mới chỉ là một cậu nhóc mà thôi.

Nghê Giản không biết còn phải hỏi cái gì, nói cái gì. Lúc này, cô cảm thấy mình thật tàn nhẫn.

Chi bằng đừng hỏi.

Nhưng không ngờ, Lục Phồn lại chủ động nói ra. Nét mặt anh vẫn âm áp, thậm chí không chút đau khổ. Chỉ một vài câu, kể hết mọi chuyện năm ấy.

“Chuyện của bố anh em đã biết chưa? Ông ấy không chịu nổi cuộc sống ở trong tù nên đã tự tử. Sau đó, mẹ anh đưa anh về đây, cơ thể bà không được khỏe, ốm hai năm rồi mất”.

Nghê Giản vâng một tiếng, không hỏi, cũng không nói thêm. Cô hơi nghiêng người, ôm lấy eo anh, vùi mặt mình vào trong lòng anh.

Lục Phồn hiểu rõ tâm trạng cô, sờ lên tóc cô.

Hai người ôm nhau thật lâu.

Trái tim Nghê Giản dần dần chần tĩnh. Cô ngẩng đầu rời khỏi ngực Lục Phồn.

Anh cúi xuống, nhẹ nhàng hôn cô.

Mưa bên ngoài vẫn đang rơi.

Bọn họ hôn tận tình.

Hơi thở rối loạn.

Lục Phồn rời môi Nghê Giản, khẽ mỗ lên cầm cô. Đầu anh vùi sâu vào chiếc cổ ấm áp của cô, chậm rãi hôn mát.

Nghê Giản run rẩy.

Khuy áo sơ mi đã bị cởi bỏ.

Anh luồn tay vào, chậm chậm vuốt ve.

Tiếp theo, anh ôm lấy cô, nâng mông cô đặt lên trên bàn, ép người xuống, mặt vùi trước ngực cô.

Nghê Giản nhanh chóng thờ dốc.

Sau mỗi nụ hôn mạnh mẽ của anh, cô liền không khống chế nổi phát ra âm thanh yếu đuối mềm mại. Thanh âm này thoảng một phát vang dội khắp căn phòng, lọt vào tai Lục Phồn, trở thành sức hấp dẫn khó kháng cự nhất.

Anh ngẩng đầu, trông thấy gương mặt cô đỏ rần rần. Anh không biết, gương mặt của anh cũng giống như thế.

Nhìn vài giây, anh bắt đầu cởi thắt lưng. Nghê Giản chứng kiến động tác của anh, vừa thờ vừa mỉm cười.

Đúng là cô đã nói trúng. Bọn họ thực sự phải ngủ trên chiếc bàn này một lần rồi.

Quần của Lục Phồn tuột đến tận bắp đùi.

Anh ôm Nghê Giản, mới đầu có ý định từ từ thăm dò, không ngờ vừa chạm vào một cái, mới phát hiện cô sớm đã... Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, không biết là kinh ngạc hay là vừa ngạc nhiên vừa sung sướng.

Ánh mắt anh trở nên âm u sâu lắng. Gương mặt Nghê Giản càng lúc càng đỏ hơn.

“Lúc này... anh còn chờ gì nữa. Nhanh lên”.

Lục Phồn không để cô phải đợi, trực tiếp đưa vào. Nghê Giản “a” một tiếng, ngửa đầu, mái tóc dài rủ xuống, giống như thác nước. Toàn thân cô căng cứng, những ngón chân trắng như tuyết co quắp.

Lục Phồn cũng khó kiềm chế để không phát ra âm thanh. Anh ôm chặt lấy cô, hai chân cô quấn quanh người anh.

Anh thoảng run rẩy.

Cô gằn như phát khóc, khi hốc mắt bắt đầu ẩm ướt, cô không còn nhớ gì nữa.

Khoảnh khắc đầu óc trống rỗng, cô suy nghĩ, những năm tháng không có anh ở đây, cô đã sống như thế nào?

Nếu như hai người chưa từng xa cách, nếu như cô không lãng phí bao năm bên Tô Khâm, nếu như ngay từ ban đầu họ đã yêu nhau như thế này...

Sau đó, cô nở nụ cười.

May mắn.

Người đàn ông này, đã cứu giúp toàn bộ phần đời còn lại của cô.

Chương 59

Lúc mưa tạnh là chín giờ hơn. Nghê Giản tựa tường nhìn Lục Phồn thu dọn bàn bi a. Sắc hồng trên mặt cô vẫn chưa phai hết. Chờ cho đến khi Lục Phồn lau xong, cô mới đứng thẳng người lên. Lục Phồn đưa tay đỡ cô.

“Còn khó chịu không?”

Nghê Giản lắc đầu: “Không khó chịu, chỉ hơi mệt chút thôi”.

Lục Phồn im lặng, vuốt ve mặt cô.

Nghê Giản hỏi: “Anh nghe xem, bên ngoài trời vẫn đang mưa à?”

“Hình như tạnh rồi”. Lục Phồn lắc đầu: “Để anh đi xem”.

Anh quay người mở cửa chính, bên ngoài tối om. Nghê Giản nhìn anh hòa mình vào trong mảng tối, trong lòng thót một cái, thoáng chốc, đã thấy anh quay lại.

“Hết mưa rồi”. Anh nói.

Nghê Giản gật đầu: “Chúng ta về nhà thôi”.

“Ừ”.

Trời đêm sau cơn mưa sạch sẽ mát lạnh. Dưới đèn đường, chiếc xe máy lẻ loi tiến thẳng phía trước. Nghê Giản ghé sát lưng Lục Phồn, gió đêm thổi bay chiếc áo sơ mi của cô. Trong không khí ngập mùi lá cây và bùn đất. Cảm giác này rất tuyệt và có phần không chân thực.

Lúc đến cổng tiểu khu, Nghê Giản trông thấy đằng xa một bóng người đang đi qua đi lại. Lục Phồn cũng nhận ra người đó.

Anh ta chạy đến: “Jane”.

Nghê Giản không nhìn Steven, mà nói với Lục Phồn: “Anh cho xe vào gara đi”.

Lục Phồn hơi ngạc nhiên, nhưng nghe theo lời cô khởi động xe máy, chở cô vượt qua mặt Steven. Lục Phồn cho xe vào gara, cùng Nghê Giản đi thang máy lên thẳng trên lầu.

Vào nhà không bao lâu, tiếng đập cửa từ bên ngoài vọng lại. Nghê Giản đã vào nhà vệ sinh, nên Lục Phồn ra mở cửa. Steven vội vã chạy vào: “Jane, cô hãy nghe tôi nói”.

Steven ngó một vòng, không thấy Nghệ Giản, liền hỏi Lục Phồn: “Vợ của anh đâu?”.

Lục Phồn chỉ chỉ nhà vệ sinh, đáp: “Đang tắm”.

Steven thở hắt ra, ngồi xuống ghế sofa, hỏi Lục Phồn: “Hai người đã làm gì, sao về muộn vậy?”.

Lục Phồn thoáng im lặng, sau đó trả lời: “Không làm gì”.

Steven nhìn anh nghi ngờ, đột nhiên hỏi: “Anh thích Jane à?”.

Lục Phồn sững sốt, một lúc sau, anh gật đầu: “Thích”.

Steven hứ một tiếng, có chút nghi hoặc: “Tôi nói này người anh em, anh hiền lành chân thật, còn cô ấy lại là người phụ nữ khó chơi. Sao hai người có thể sống chung với nhau được nhỉ?”.

Lục Phồn nhú mày, anh không thích Steven nhận xét Nghệ Giản như vậy.

“Cô ấy rất tốt”. Lục Phồn nói.

“Tốt á?”.

Steven lắc đầu thờ dãi: “Tôi không thấy thế. Tôi cảm thấy cô ấy rất khó dỗ dành. Bao lần tôi đã tự tìm đến cái chết. Chọc vào cô ấy, đúng là tự gây nghiệt không thể sống”.

“Sao anh lại chọc cô ấy?”. Mấy giây sau, Lục Phồn mới đột nhiên hỏi.

Steven thờ dãi, tỏ ra sâu khổ: “Lần này thực sự là một sai lầm lớn, biết rõ trong tim cô ấy có một cái gai, tôi không dung lại đi đâm vào. Tô Khâm cũng chẳng ra gì, anh ta phải mộng bỏ đi, để lại cục diện rối rắm này cho tôi. Đó có phải là ý đồ của tôi đâu”.

Steven nói xong mới nhận ra bất thường - Hình như anh ta đã thổ lộ nhầm đối tượng. Mặt Steven cứng đờ, anh ta cười hì hì, thấy Lục Phồn không có phản ứng rõ ràng, liền vội vàng đổi chủ đề.

Lục Phồn đứng một lúc rồi đi vào trong bếp. Buổi tối, Nghệ Giản chỉ ăn năm cái sủi cảo, thật sự quá ít.

Anh lấy bánh trôi trong tủ lạnh ra nấu. Sau khi đun sôi nước, anh đổ bánh trôi vào, đúng lúc ấy nghe thấy tiếng động ngoài phòng khách.

Nghệ Giản đã tắm xong đi ra, còn Steven thì đang nhận lỗi với cô. Lục Phồn không nghe tiếng Nghệ Giản, từ đầu tới cuối chỉ có Steven lải nhải giải thích. Lục Phồn không biết Nghệ Giản có nghe thấy hay không.

Trong nồi, bánh trôi đã nở căng, từng viên trắng cuộn cuộn, lộn nhào trong nước sôi. Mà giờ phút này, anh cũng rất giống một viên trong đó, bị thả nghiêng ngã trong nước, trôi lên lộn xuống. Anh không biết, rốt cuộc thì mình bất an vì điều gì. Tâm ý của cô, đương nhiên anh biết, vả lại cũng hết sức tin tưởng.

Nhưng điều ấy không cách nào làm anh tỉnh tâm được. Nghe đến cái tên Tô Khâm, dù sao trong vô thức anh liền nghĩ ngay đến bức ảnh đen trắng kia.

Dòng chữ cô viết - My love.

Cuối cùng, anh không nghe nữa, tắt bếp đi, múc bánh trôi, bung bát ra ngoài.

Nghê Giản đang ngồi trên sofa sấy tóc. Lục Phồn bung bát đặt lên bàn trà, Nghe Giản đưa mắt nhìn.

Ánh mắt hai người chạm nhau.

Nghê Giản vừa tắm rửa xong, mặt không khác gì đậu hũ non.

“Ăn một chút đi”. Lục Phồn nói.

Nghê Giản bảo: “Anh lại đây ngồi đi”.

Lục Phồn đi qua bàn trà, ngồi xuống cạnh cô. Steven nhìn bọn họ bằng ánh mắt oán hận.

Nghê Giản quay sang, nói với Steven: “Việc đó cho qua, bây giờ anh ngủ đi, tôi sẽ đặt giúp vé máy bay sáng mai cho anh”.

“Cái gì?”. Steven ngạc nhiên: “Tôi còn có ý định tiếp đãi hai người...”.

Câu nói chưa dứt, anh ta nhìn Lục Phồn, nhún nhún vai: “Được rồi, ngày mai tôi đi, không quấy rầy các người ân ái nữa”.

Sau đó, anh ta đi tắm. Trong phòng khách chỉ còn lại Lục Phồn và Nghe Giản.

Nghê Giản tùy tiện buộc tóc lên, bung bát, ăn một viên bánh trôi.

“Ngọt quá”. Cô ngẩng đầu, ánh mắt đen kịt nhìn thẳng vào anh.

Lục Phồn hơi ngơ ngác.

Nghê Giản liếm môi, hỏi: “Anh vừa nghĩ gì thế?”.

Lục Phồn không đáp.

Nghê Giản nhìn anh. Ánh mắt của cô thẳng thắn dứt khoát, không tránh né, cũng không trốn chạy.

Hai người họ hiểu rõ lòng nhau nhưng không biết đang chịu đựng điều gì.

Một lát sau, Lục Phồn mở miệng.

“Em đã đi gặp anh ta”. Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định.

“Đúng, em đã đi gặp anh ta”. Nghe Giản thẳng thắn thừa nhận.

Lục Phồn không nói tiếp.

Nghê Giản đặt bát lên bàn trà, lại đưa ánh mắt thẳng tắp về phía anh.

“Anh đang lo lắng điều gì à?”. Câu hỏi của cô đâm vào trong lòng anh.

Đúng, anh đang lo lắng.

Lục Phồn đột nhiên khẽ ngẩng đầu.

“Em cứ nói đi?”. Giọng anh trầm thấp và hết sức bình tĩnh, sắc mặt kiên định, chỉ có đôi mắt chăm chú khóa lấy cô, sâu không thấy đáy.

Nghê Giản không ngờ anh lại ném ra một câu như vậy, cô cảm thấy thoáng hụt hẫng.

Suy nghĩ này khiến cô muốn cười. Lúc vừa mới đây đưa cùng một chỗ, cô thích đấu pháp phân cao thấp với anh. Sau khi đã khăng định tấm lòng, cô không còn như vậy, không hiểu sao, bây giờ lại như thế. Cô lắc đầu, giọng mềm xuống, hỏi Lục Phồn: “Có phải anh sợ em khôi phục tình cũ, sợ em ngoại tình đúng không?”.

Lục Phồn không nghĩ cô lại nói trắng ra như thế nên không khỏi sững sốt. Nghê Giản nhìn nét mặt anh, nở nụ cười.

Lục Phồn không biết cô cười cái gì.

Nghê Giản dựa sát vào, nói: “Thế này là anh đang ghen đấy, biết không?”.

Đôi mắt Lục Phồn khẽ nhắm chặt lại, rồi từ từ mở ra.

Đúng, anh biết, anh đang ghen.

Nghê Giản đang định lên tiếng, đã thấy anh khẽ gật đầu.

“Là anh đang ghen”. Anh thẳng thắn trả lời.

Nghê Giản hơi giật mình.

Hai người đều trầm mặc.

Một lúc sau, Nghê Giản ôm cổ anh: “Anh ăn dấm chua nhằm rồi”.

Lục Phồn không đáp lời.

Nghê Giản nói: “Nếu quả thật em muốn ngoại tình, thì đêm nay sẽ bỏ đi với anh ta, đâu còn gặp anh nữa?”.

Cô hít một hơi, nói tiếp: “Chuyện trước kia đều qua rồi, hôm nay nhìn thấy anh ta, em đã không còn cảm giác gì, chỉ là nhớ lại những chuyện ngày xưa, cảm thấy rất buồn cười”.

Nói xong, cô ngẩng đầu hỏi: “Anh hiểu chứ?”.

Lục Phồn gật gật đầu.

Nghê Giản vuốt ve mặt anh, thì thầm: “Em muốn ngủ với anh cả đời, nên anh không thể già đi như vậy được. Có chuyện gì thì phải nói ra giống như em nhé”.

Lục Phồn nhìn cánh môi mỏng mở ra khép lại của cô, hơi thất thần.

Cô nói, cô muốn ngủ với anh cả đời đấy.

Câu nói trần trụi này, giống như một lời hứa hẹn, bộc trực nhất, nguyên thủy nhất. Vì vậy, anh không còn lo lắng không yên, ôm chặt lấy cô.

Kỳ nghỉ nhanh chóng trôi qua, Lục Phồn sửa xe vài hôm, ở với Nghệ Giản một ngày, tối 20 thì trở về đội. Trước khi đi, Nghệ Giản tiễn anh xuống dưới lầu. Hiện tại, khoảng cách giữa bọn họ rất gần, Nghệ Giản qua thăm anh cũng rất tiện, cho nên không cần lưu luyến không rời.

Tháng sáu, trời bắt đầu nóng, tay phải của Nghệ Giản đã khá nhiều, có thể cầm bút được. Cô bắt đầu vẽ truyện mới. Đến giữa tháng sáu sẽ triển khai hành trình. Sau khi xem xong, Nghệ Giản hỏi qua Lục Phồn, quả nhiên còn lâu mới lại đến kỳ nghỉ của anh.

Cho nên chỉ có thể đi thăm anh trước.

Trước một ngày, cô đi dạo phố, mua mấy bộ quần áo mùa hè cho Lục Phồn.

Mười giờ tối, cô đứng ở cổng chính đợi Lục Phồn.

Với kiểu thời tiết như bây giờ, bên ngoài đã có muỗi, Nghệ Giản đứng một lúc liền bị chích mấy phát. Lúc Lục Phồn đi ra, thấy cô đang đứng đó xua muỗi.

Có phần ngốc nghếch.

Nhưng anh thấy đau lòng.

Lục Phồn chạy tới, Nghệ Giản dừng lại, gỡ gỡ cánh tay, cầm chiếc túi trên mặt đất lên.

“Anh đến rồi à?”. Cô đưa túi cho anh: “Em mua quần áo cho anh này”.

Lục Phồn nhìn nhìn nhận chiếc túi: “Sao nhiều vậy?”.

“Không nhiều lắm đâu, anh cứ từ từ mà mặc”.

Cô vừa nói vừa gỡ tay, Lục Phồn cúi đầu nhìn, cánh tay phải của cô gỡ nổi mẩn đỏ.

Anh xoa giúp cô.

“Tay khỏi rồi phải không?”. Anh hỏi.

“Vâng, có thể vẽ tranh được rồi”. Nghệ Giản đáp: “Trong ký túc của anh cũng có muỗi à?”.

Lục Phồn lắc đầu: “Ít thôi”.

Nghệ Giản à một tiếng: “Vậy thì được”.

Thoáng dừng một lát, cô nói cho anh biết mục đích đến: “Em sắp phải đi Đài Loan, kỳ nghỉ tới anh chỉ có một mình thôi đấy”.

Mới đầu Lục Phồn hơi ngạc nhiên, sau cũng nhớ ra, tháng trước cô đã từng nói rồi.

Lục Phồn: “Ừ. Lúc nào về?”.

“Một tháng”.

Lục Phồn gật gật đầu.

Nghê Giản hỏi: “Tháng này anh bận không?”.

“Khá bận. Hiện anh đã được xếp vào đội đặc công”.

“Có khác nhau gì không?”.

Lục Phồn không nhiều lời, giải thích qua: “Có khác nhau chút, đây là đội SWAT thành phố mới thành lập. Tháng này bắt đầu huấn luyện, cho nên đừng vội”.

Nghê Giản hỏi: “Địa điểm vẫn ngay bên cạnh đây à?”.

“Ừ, ngay trong đội của bọn anh thôi. Phía sau mới thêm một sân huấn luyện nữa”.

Nghê Giản yên tâm, không hỏi thêm.

Hành trình tới Đài Loan mất tổng cộng tám ngày. Sau khi kết thúc, Nghê Giản đi một chuyến đến Bắc Kinh, bởi vì sinh nhật Tiêu Kính, nên Trình Hồng đã sớm nhắc Nghê Giản về tham gia.

Vì chuyện lần trước, Nghê Giản vừa có chút áy náy, vừa có chút cảm kích với Trình Hồng. Cô bây giờ đều theo ý của Trình Hồng, chuẩn bị quà tặng cho Tiêu Kính.

Tiêu Kính cư xử với Nghê Giản với thái độ luôn luôn lãnh đạm, lần này không kém lần trước là mấy nhưng Nghê Giản không thèm để ý.

Tiêu Cần và Tiêu Miễn cũng đến đây. Chuyện lần trước bị giới truyền thông thổi phồng lên rất nhiều, có chút ảnh hưởng tới Tiêu gia. Trước khi đến, Nghê Giản đã chuẩn bị kỹ càng nên quả nhiên không phải chịu sự chỉ trích ngoài dự tính của Tiêu Cần.

Nghê Giản坦然 nói xin lỗi, thái độ đó khiến Tiêu Cần rất bất mãn.

Chuyện kết hôn của Nghê Giản cũng đã bị phơi bày. Cô biết Tiêu gia chắc chắn đã nghe nói tới. Nhưng từ đầu đến cuối, Tiêu Kính không hề nhắc đến.

Tiêu Cần mượn cơ hội giễu cợt vài câu. Những người thân khác, ngoại trừ thì thầm sau lưng thì không dám đề cập trước mặt. Dù sao hôm nay, Trình Hồng cũng đã có địa vị vững chắc trong Tiêu gia, bọn họ không nể Nghê Giản, cũng phải nể mặt Trình Hồng.

Phản ứng lớn nhất ngược lại lại là Tiêu lão phu nhân.

Sau khi yến hội kết thúc, Nghê Giản và Trình Hồng quay về ngôi nhà cũ vẫn an Tiêu lão phu nhân.

Tiếp theo là bị giáo huấn một hồi. Trình Hồng có mặt ở đó, nhưng không nói gì.

Tiêu lão phu nhân giáo huấn xong, Trình Hồng dâng trà. Nghệ Giản đứng đấy, im lặng suốt.

Tiêu lão phu nhân nhấp một ngụm trà, bắt đầu tiếp tục: “Tiêu gia của chúng ta có thân phận gì, gia cảnh ra làm sao, cháu không phải không biết. Cháu hồ đồ như vậy, có mắt mặt thì cũng là mắt mặt cháu. Chuyện lớn như thế, cháu tùy tiện ra ngoài, không hỏi ý kiến người lớn trong nhà, sao có thể làm vậy chứ...?”

Trình Hồng đứng bên sắc mặt nghiêm túc nháy mắt với Nghệ Giản. Nghệ Giản hiểu nhưng không nghe theo lời bà.

Trong cuộc trò chuyện này, cô không cảm thấy mình sai, cũng không muốn nhận sai.

Kết hôn với Lục Phồn, là việc làm đúng đắn nhất cô đã từng làm.

Chương 60

Nghệ Giản lưu lại Bắc Kinh hai ngày. Hôm đầu tiên, cô nghe theo lời Trình Hồng ở lại ngôi nhà cũ của Tiêu gia, sáng sớm ngày hôm sau mới rời đi.

Cô không mua vé về ngay mà ra ngoài một chuyến. Cô cũng không làm chuyện gì khác, chỉ một mình mò mẫm đi dạo. Dù sao, cũng đã lâu mới tới đây, từ năm 7 tuổi đến năm 13 tuổi, dẫu không có nhiều cảm tình với Hoàng Thành, nhưng trí nhớ ngược lại là có.

Buổi tối, cô đặt xong vé máy bay, lúc xuống lầu ăn cơm, thì Trình Hồng đến.

Hai mẹ con cùng ngồi nhà hàng.

Nghệ Giản nói: “Mai con về”.

Trình Hồng không ngạc nhiên.

Bà nhìn Nghệ Giản, hỏi: “Đặt vé rồi à?”

Nghệ Giản gật đầu.

Trình Hồng im lặng một hồi.

Nghệ Giản không biết bà đang nghĩ gì.

Mấy giây sau, Trình Hồng lên tiếng: “Ở bên kia mua nhà rồi hả?”

Nghệ Giản ngăn người, nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Nếu Trình Hồng có ý muốn biết chuyện của cô, có lẽ không gì là không thể tra ra được.

Nghệ Giản gật đầu: “Mua rồi ạ”.

Trình Hồng lại trầm mặc.

Nghệ Giản cũng không nôn nóng, đợi bà mở miệng.

Nửa phút sau, Trình Hồng mở túi xách, lấy một chiếc thẻ đặt trước mặt Nghệ Giản.

“Cầm lấy đi”.

Nghê Giản hơi ngạc nhiên, cúi đầu nhìn lướt: “Con có tiền mà”.

Cô đẩy chiếc thẻ qua, giữa chừng bị Trình Hồng ngăn lại.

“Cứ cầm lấy đi”. Trình Hồng nhắc lại lần nữa.

Nghê Giản nhìn bà.

Trình Hồng nói: “Cho dù mẹ can thiệp thế nào, con vẫn đi đến bước này. Mẹ không có gì có thể cho con, nên cái thẻ kia, con cầm lấy đi. Con phải suy tính cho tương lai, không lẽ trông chờ vào công việc của Lục Phồn sẽ nuôi được con ư?”.

“Con không cần dựa vào ai nuôi, con có thể tự mình kiếm tiền”.

“Thu nhập của con ổn định chắc? Không lẽ con tính vẽ vờ cả đời, rồi chờ cho đến già? Chờ cho đến khi tranh của con không bán được nữa?”.

Ánh mắt của Trình Hồng nghiêm túc: “Mẹ đưa cho con, con cứ cầm lấy, ít nhất bây giờ mẹ vẫn còn năng lực để cho con, sau này thì không biết đâu được. Mẹ vẫn trông chờ con có thể hòa hợp với Tiêu gia, mẹ cũng không phải lo lắng cho tương lai của con nữa. Nhưng bây giờ, xem ra không được rồi. Cũng vì nghĩ cho con mà mẹ tranh giành cổ phiếu công ty, bị Tiêu lão phu nhân và Tiêu Miển gây khó dễ, đừng nói đến những người khác”.

“Những cái đó vốn không phải của con, con không cần”. Nghệ Giản nói: “Mẹ không cần phải quan tâm cho con cái gì. Tự con có thể kiếm tiền chung sống với Lục Phồn cả đời”.

“Con đúng là lạc quan quá đấy”. Trình Hồng lắc đầu, không muốn nói nhiều: “Con vốn không nghe lời, việc nhỏ này không lẽ không thể không nghe lời lấy một lần?”.

“Đây không phải là vấn đề nghe lời hay không nghe lời”.

“Được rồi, con đừng gây gổ với mẹ nữa”. Trình Hồng xoa xoa mi tâm. “Bao năm như vậy, chúng ta náo loạn thế đủ rồi. Có rất nhiều chuyện mẹ không muốn ép buộc con, cho tới bây giờ, con muốn đi con đường như thế nào, mẹ không đủ sức, cũng không còn đủ kiên nhẫn để quản con. Nếu con đã tự mình chọn, vậy thì hãy sống cho tốt, số tiền này coi như mẹ cho con làm của hồi môn”.

Trình Hồng nói xong liền đứng lên, cuối cùng còn dặn dò Nghệ Giản một câu: “Ngày mai cẩn thận một chút”.

Sau khi Trình Hồng rời đi, Nghệ Giản ngồi một mình trong nhà hàng rất lâu.

Cô nghĩ, có lẽ cô đã sai rồi, trong tim Trình Hồng có lẽ bà vẫn còn yêu cô.

Chẳng qua là, tính cách họ quá giống nhau, nhưng trong sâu thẳm lại có những điều hoàn toàn khác biệt. Cho nên, cô nhất định đã phụ lòng kỳ vọng của Trình Hồng.

Duyên cha mẹ bạc bẽo, dường như không thể thay đổi.

Vậy thì, cứ để nó đi đi.

Khi trở về, mặt trời gay gắt như lửa, Nghê Giản tóc ngắn, mặc áo phông ngắn tay, quần soóc, đi giày thể thao mùa hè. Bộ trang phục khiến cô thêm sức sống hiếm thấy, Mai Ánh Thiên trông thấy cô từ xa, thiếu chút nữa thì không nhận ra.

Nghê Giản kéo va li chạy về phía cô, hô to: “Tiểu Thiên”.

Mai Ánh Thiên sải bước dài, cầm chiếc va li trong tay cô, vươn tay xoa đầu: “Xảy ra chuyện gì với mái tóc của cậu vậy?”.

Nghê Giản đáp: “Cắt rồi”.

Mai Ánh Thiên dí ngón tay vào trán cô: “Cô Nghê, cô lại bị cái gì kích động thế?”.

Nghê Giản nghiêng đầu né tránh, vẻ mặt thản nhiên: “Trời quá nóng, để vậy cho mát, thấy đẹp không?”.

“Xấu”.

“Xấu ở đâu?”. Nghê Giản vươn tay sờ đỉnh đầu mình: “Minh thấy đẹp mà”.

Mai Ánh Thiên nhíu mày: “Xấu điên đi được, mình cá đến chồng cậu cũng chẳng nhận ra”.

Nghê Giản lườm cô: “Vậy cậu nhất định sẽ thua”.

Ăn cơm tối xong, Mai Ánh Thiên ở lại một lúc rồi về. Nghê Giản tắm rửa, sau đó xem ti vi. Đợi đến 9h30, cô lôi từ trong va li ra hai chiếc túi đựng đồ rất to đi xuống dưới lầu.

Đi chưa đến mười phút, đã tới đại viện của phòng cháy chữa cháy.

Nghê Giản đứng đợi bên ngoài phòng thường trực đến mười giờ mới nhận tin cho Lục Phồn.

Tin nhắn gửi đi không bao lâu, Lục Phồn đã chạy ra.

Nghê Giản đứng tựa tường nhìn điện thoại, Lục Phồn chạy thẳng ra ngoài công.

Lúc Nghê Giản ngẩng đầu, thấy anh đang đứng dưới đèn đường nhìn xung quanh.

“Lục Phồn”. Nghê Giản gọi.

Lục Phồn theo tiếng gọi quay đầu lại, nhìn cô, hơi ngơ ngác một chút.

Nghê Giản hô một lần nữa, Lục Phồn mới chạy tới.

“Anh không nhìn thấy em à?”. Nghê Giản hỏi.

Lục Phồn nhìn tóc cô: “Em cắt tóc à?”.

“Vâng”. Nghê Giản gật đầu: “Anh không nhận ra sao?”.

Lục Phồn im lặng, thò tay sờ tóc cô, sờ soạng một hồi, nhấn đầu cô vào trong lòng.

Nghê Giản mặc cho anh ôm.

Bờ vai anh vẫn rộng lớn như thế, lồng ngực vẫn cứng rắn như trước kia.

Lúc anh ôm cô, toàn bộ đầu cô đều chôn trên vai anh, hai cánh tay siết mạnh, lực không hề nhẹ, giống như hung hăng muốn nhét cô vào trong tim, lại giống như sợ đè hư mắt cô.

Ông chú trong phòng thường trực ngẩn cổ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một lát sau, Lục Phồn buông Nghê Giản, hỏi: “Trở về bao giờ thế?”.

“Buổi chiều”.

“Sao lại cắt tóc?”.

“Thích thì cắt thôi, đẹp không?”.

“Đẹp”.

Nghê Giản bật cười: “Em biết thừa lúc này anh không nhận ra em”.

Lục Phồn không đáp, ánh đèn rơi xuống mặt anh, đôi mắt đen kịt dụi dàng.

Nghê Giản hỏi: “Nhớ em không?”.

Lục Phồn gật đầu.

“Nhớ”. Anh thoáng dừng, bổ sung thêm: “Rất nhớ”.

Nghê Giản cười to, sung sướng.

Sau đó, nhớ ra, cô xoay người nhắc chiếc túi trên mặt đất lên: “Cho anh mang theo mà ăn. Bánh mochi và bánh dứa”.

Lục Phồn cầm lấy nhìn: “Chưa ăn bao giờ”.

“Đặc sản Đài Loan đấy”.

Lục Phồn nói: “Cảm ơn”.

“Đừng khách sáo thế”. Nghê Giản nói xong, nhón chân hôn lên cằm anh một cái.

Một tay Lục Phồn ôm vai cô, cúi đầu đưa môi qua.

Nghê Giản há miệng ngậm lấy.

Ông chú ở phòng thường trực hớn hờ nhìn.

Hôn nhau xong, hai người đều không nói chuyện, nhìn nhau một hồi, Nghê Giản nói: “Anh vào đi, em về đây”.

Lục Phồn: “Để anh tiễn em”.

“Không cần, có vài bước chân ấy mà”.

Lục Phồn cương quyết đưa cô ra đến đầu đường.

Lúc chia tay, Nghê Giản nói: “Tháng này em phải chạy bản thảo rồi”.

Lục Phồn gật đầu, dặn dò: “Đừng thức đêm, cũng đừng mua đồ ăn bên ngoài, bảo thím Dư đến nấu cơm cho em”.

“Vâng”. Nghê Giản trả lời.

Từ cuối tháng sáu đến giữa tháng bảy, Nghê Giản chạy bản thảo suốt, không ra khỏi cửa, nhu yếu phẩm hàng ngày đều do thím Dư chọn mua, một tuần nhắn mấy tin liên lạc với Lục Phồn một lần.

Dựa theo lịch lần trước, kỳ nghỉ của Lục Phồn sẽ là ngày 16.

Nghê Giản nhớ rõ việc này.

Buổi tối, cô đang định hỏi Lục Phồn, thì đột nhiên nhận được tin nhắn của anh.

Lục Phồn nói tạm thời phải ra ngoài làm nhiệm vụ, kỳ nghỉ sẽ bị trì hoãn.

Tình trạng như vậy đối với lính cứu hỏa là phổ biến, Nghê Giản cũng hiểu rõ điều ấy, nên không cảm thấy gì, cô nhắn tin trả lời anh, sau đó tiếp tục vẽ tranh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nghê Giản nhận được tin nhắn, là thím Dư nhắn tin xin nghỉ phép.

Nghê Giản hồi âm, tự mình nấu bánh trôi ăn, bữa trưa và bữa tối thì gọi đồ ăn bên ngoài.

Buổi tối, cô gửi tin cho Lục Phồn, hỏi anh đã trở về chưa, nhưng mãi đến 11h vẫn không nhận được tin nhắn lại.

Nghê Giản nghĩ có lẽ anh chưa đọc nên ngủ một giấc, đợi đến sáng hôm sau vẫn không thấy tin đáp trả.

Nghê Giản có chút lo lắng.

Cô gọi điện cho anh, từ “đang quay số” nhảy thẳng đến “cuộc gọi đã kết thúc”. Điều đó chứng tỏ điện thoại chưa thông, có thể là bị ngắt, hoặc do điện thoại của đối phương không có cách nào để kết nối.

Nghê Giản nghĩ một lát, mở websites, tìm kiếm trang tin tức địa phương, xem qua, không thấy có vụ hỏa hoạn nào lớn.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm, đang định tắt đi, bỗng liếc sang cột “Cả nước online” ở bên phải, nhìn thấy bài viết đầu tiên liền dừng lại.

Cô di chuyển ngón cái đến đó, ấn mở, xem từ đầu đến cuối, ở phần giữa, phát hiện dòng chữ: “Đội cứu hộ khẩn cấp”, cô đọc trọn vẹn bản tin. Sau đó, nhanh chóng tìm kiếm trang mới, nhập: “Động đất ở Lĩnh An”, liền nhảy ra một loạt tin, kèm hình minh họa.

Nghê Giản chỉ mở bài viết đầu tiên, trái tim như bị co rút. Nhìn thấy mà giật mình.

Trong suốt một giờ đó, Nghê Giản không làm gì, liên tục mở trang web, lục tìm tên lính cứu hỏa của nhóm đầu tiên trong đội cứu viện 503 ở khu Hoa Đông tập kết lúc 7h tối ngày 16, tiến vào khu gặp nạn để tham gia cứu trợ ngay trong đêm. Mà huyện Lĩnh An từ chiều hôm qua đến bây giờ đã có hai lần dư chấn.

Nghê Giản đặt điện thoại xuống đi ra cửa.

Cô đến đại viện của đội phòng cháy chữa cháy một chuyến, hỏi qua tình hình từ chỗ ông chú ở phòng thường trực, được biết đội đặc công của Lục Phồn chắc chắn đã bị điều qua hỗ trợ đáp ứng nhu cầu bức thiết.

Trận động đất tàn phá gây ra những thiệt hại rất nghiêm trọng, thông tin liên lạc bị cắt đứt là chuyện thường. Nghê Giản không thể gọi điện. Cả buổi chiều cô mở tivi suốt, đài nào cũng đưa thông tin về khu bị nạn cùng tiến độ cứu viện.

Nghê Giản nhìn chăm chăm vào màn hình để tìm kiếm thành viên đội cứu nạn. Ngoại trừ cảnh sát vũ trang, còn có một số người khác, bọn họ mặc trang phục viện trợ màu cam, chạy trong đồng đồ nát.

Nghê Giản siết chặt ngón tay mãi không buông lỏng ra được.

Loại cảm giác này cô đã từng trải qua một lần.

Vụ động đất ở Nhật Bản lần trước, Mai Ánh Thiên vừa hay ở đó, trọn ba ngày không liên lạc được.

Nghê Giản thiếu chút nữa cho rằng cô ấy không còn sống. Về sau mới biết, cô ấy đã được một nhóm nhỏ tình nguyện viên ở bên đó giúp đỡ, cứu được không ít tu nghiệp sinh Trung Quốc.

Nghê Giản nghĩ tới đây, trí óc nhảy dựng, vội vã nhấn tin cho Mai Ánh Thiên.

Nửa giờ sau, nhận được hồi âm - Vừa trên cao tốc Thành An, đi Lĩnh An.

Tối 20 Mai Ánh Thiên trở về.

Suốt thời gian này, Nghê Giản vẫn không liên lạc được với Lục Phồn.

Nghê Giản đứng ở cửa tiểu khu đợi Mai Ánh Thiên.

Ngoài Mai Ánh Thiên, còn có một đôi nam nữ trẻ tuổi, Mai Ánh Thiên chào tạm biệt họ xong, liền đi về phía Nghê Giản.

“Tiểu Thiên”.

“Đi lên rồi hãy nói”. Mai Ánh Thiên trông rất mệt mỏi.

Sau khi lên lầu, Nghê Giản mới nhìn rõ quần áo của Mai Ánh Thiên rất bẩn, dính nhiều bùn đất.

Nghê Giản hỏi: “Khi nào thì đi?”.

“Ngày mai đi, phải chuẩn bị đồ dùng và thuốc men trước đã”. Mai Ánh Thiên nhéo nhéo mi tâm, hỏi Nghê Giản: “Muốn đi thật không?”.

“Ừ”.

Mai Ánh Thiên nói: “Mình khuyên cậu đừng đi, ở đó không dễ chơi đâu. Cậu có biết ngày nào ở đây cũng có tình nguyện viên được khuyên nên trở về không? Chính vì cậu như thế này, lại không hề có kinh nghiệm, không cẩn thận trở thành gánh nặng”.

Dừng một chút, cô chăm chú nhìn Nghê Giản: “Trước kia cậu không làm thế bao giờ, không để ý đến chuyện thiên hạ mới là phong cách của cậu”.

Nghê Giản trầm mặc vài giây, đáp: “Lục Phồn đang ở đó”.

Mai Ánh Thiên sùng sốt, hai giây sau, hiểu ra, cô khẽ giật giật khóe môi: “Nếu là vì mục đích đấy, mình khuyên cậu đừng tự dày dạn mình nữa. Cậu có đi cũng không có khả năng gặp anh ấy, đội của mình cũng không giành vị trí cho cậu, thực phẩm đều rất có hạn”.

Nghê Giản nói: “Mình ăn rất ít, tự mình sẽ mang theo, không chiếm dụng đồ tiếp tế của các cậu. Mình sẽ làm việc giống mọi người. Không tìm thấy coi như xong, sẽ không làm chậm trễ chuyện chính. Như vậy đã được chưa?”.